

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 17 APRIL 1904.

N° 29

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Elfrida Andrée. — En svensk tennsamling. — Svensk ståletsningskonst. — Afgående chefen för Skogsinstitutet. — Samfundet Brödralfolkens väl. — Vårt konungapar i Abbazia. — Kronprinsen-Regenten och prins Gustaf Adolf i Kristiania. — Kronprinsessan Victoria på Capri. — Hos konung Christian IX af Danmark. — Brokigt utomlandsnytt. — En konsertturné i högsta norden. — Gästspel å k. teatern. — "Den fagreste blomma" af Th. Randal. — Veckans porträttgalleri. — Sten Sture d. äs minne i Mariefred. — Skeppsbrötet i Helsingborgs hamn.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

HVAR 8 DAG.

Foto. Himmén, Göteborg.

ELFRIDA ANDRÉE.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg

Den store danske kompositören Gadé satt en dag för många år sedan och fantiserade vid sin kära orgel i en af Köpenhamns kyrkor. Plötsligen märker han, att han fått en åhörare, en ung dam har kommit upp på orgelläktaren och följer nu med spänd intresse hans händers rörelse öfver klaviaturen.

Han uppsöker genast vägen till närmaste cadens och vänder sig mot den främmande. Hon är svenska och talar med en sjungande gotländsk brytning.

"Jaså, fröken spelar orgel också? Var så god och försök hvad den här orgeln duger till!"

Gadé har spjufvern i ögonvrån och väntar sig tydligen ett nervöst upprepande af något bravurnummer. Men han har redan fått ett helt annat intresse prägladt i dagen, då den spelande oförmodadt meddelar: "Jag komponerar också!"

Han är nästan densamma som i det ögonblick han afstod orgeln, då han svarar:

"Komponerar också. Det var storartadt."

Den unga damen höll till godo med det spefulla tonfallet i hans stämma och drog ut några fler register. Och så spelade hon. När hon slutade visste hon, att hon segrat. Ty Gadé hade blifvit helt allvarsam. Och från den dagen var vänskapsbandet mellan honom och Elfrida Andrée knutet.

Denna anekdot kunde tillmätas en symbolisk betydelse i fröken Andrées lif. Ty mer än en gång har det hänt henne, att hon i sin egenskap af *kvinnlig* musiker blifvit mottagen med undran och reservation, fast hon, väl vetande att svärdet i hennes hand var ett godt svärd, oförfärdt svingat sitt vapen och tilltvingat sig sin plats.

Redan vid början af sin bana, som en ung, knappt 20-års flicka utkämpade hon en dust för sig och kvinnosaken. Född i Visby 1841 — dotter till provinsialläkaren A. Andrée och yngre syster till den berömda operasångerskan Fredrika Stenhammar — hade hon först åtnjutit undervisning i sin födelsestad af direktör W. Söhrling, och sedan i Stockholm studerat instrumentation och komposition för L. Norman. 16 år gammal tog hon en ovanligt vacker organistexamen, och som hon ansåg sig kompetent inlade hon ansökan om att bli antagen som organist vid en af Stockholms kyrkor. Men — hon var kvinna. Hvem hade någonsin sett en kvinna på orgelläktaren? Skulle icke det vara störande för andakten? Och enligt gällande lag kunde det icke anses tillåtet. Hon hade redan tillträdtt ett vikariat i Jacobs kyrka, men blef af prästerskapet, som fann det hela "opassande" (!) förbjuden att fortsätta.

Den som icke gaf sig, det var fröken Andrée. Eftersom det var både lag och fördom, som stodo vägen behöfdes utomordentliga åtgärder. Riksdagen togs till hjälp, men afslog motionen. Årkebiskopen afstyrkte och en förnyad motion — gick igenom i Riksdagen!

Så blef hon då 1861 utnämnd till organist i Finska kyrkan och 1867 dessutom i Franska reformerta kyrkan. Under några år utvecklade hon en liflig verksamhet i Stockholm både å sitt ordinarie ämbetes vägnar, som organist, och som ackompanjatriss vid Kungliga teatern och i Musikaliska akademien samt sånglärarinna vid ett par skolor. 1867 fick hon organistplatsen i Göteborgs domkyrka, vid hvilken hon alltsedan varit fäst. Angående hennes förhållande till kartan återstår endast att nämna om en tids vistelse i Berlin samt om ett längre uppehåll i Köpenhamn, under hvilket hon tillgodogjorde sig Gades undervisning.

I en stad med så pass tråkiga musikförhållanden som Göteborg har fröken Andrée behöft all sin stora energi och sin aldrig svalnande kärlek för stora uppgifter för att icke hemfalla under den synd, som kallas resignation. Hon har alltid svärmat för orkester, hon har komponerat orkestersaker och vet, hur man skall

hålla en taktpinne. Men Göteborg har ingen orkester. Återstår ingenting annat att göra, än att trollo fram en orkester, leta fram och föra tillsammans de förmågor, som händelsevis kunna uppbringas i dag, fast de i morgon äro förskingrade åt alla väderstreck. Man skulle kunna tycka, att detta var tröstlöst. Men fröken Andrée har känt det som en stor tröst, att åtminstone detta låg inom det möjligas gränser.

Hennes intresse har nämligen räckt till för mycket mera än kyrkomusiken. Och dock är hennes insats på detta område så ovanligt stort. Hennes två stora mässor, som skrifvits och uppförts under de senare åren, äro antagligen ännu i friskt minne. Och dessutom har hon i England utgifvit en orgelsymfoni, 1894 i Brüssel prisbelönats för en orgelsymfoni med messingsinstrument o. s. v.

Innan Karl Valentin lämnade Göteborg hade han tillsammans med några musikvänner infört en nyhet som kallades för "Folkkonserter". Vid hans öfverflyttning från Göteborg till Stockholm trädde fröken Andrée i hans ställe som ledande själ i det nya företaget, och kom därmed in på ett verksamhetsfält, där hon kanske hellre än någonstädes annars arbetat. Folkkonserterna hade till en början varit väl så "populära". Fröken Andrée tillträdde arbetarens uppfattningsförmåga mera, och hon misstog sig icke härutinnan. Det bästa som kunnat åstadkommas både hvad repertoar och utförande beträffar har hon vetat att föra fram på dessa konserter, och publikens — "folkets" — tacksamhet och aldrig svikande förståelse ha varit hennes belöning för den otroliga möda hon nedlagt på uppgiften.

Utom redan vidrörda till kyrkomusiken hörande arbeten har fröken Andrée komponerat Romanser för piano och fiol, stråk-kvartetter, piano-kvintett, piano-trio, "Snöfrid", ballad för soli, kör och orkester, orkestersymfoni, prisbelönad i Brüssel 1894, och sånger, som "Vi ses igen" och "I tåplet". Hon har gjort förtjusande arrangemang af svenska folkvisor, och hon har — vågar man röja hemligheten? — skrifvit en stor opera till libretto af en af våra allra berömdaste författarinnor, en opera, hvars uppförande säkert skulle vara en stor dag för den svenska musiken.

Ibland har det hänt, att det från utlandet kommit underrättelse till "Herr E. Andrée, Göteborg", om att vederbörande blifvit hugnad med den ena eller andra offentliga berömmelsen. Af svenska utmärkelser har fröken Andrée förvärfvat Litteris et artibus samt, anno 1879, medlemsskap i Musikaliska akademien.

Som skapande musiker är fröken Andrée en varmblodig och på samma gång drömmande natur, som dessutom sitter inne med stor makt öfver uttrycksmedlen. Som dirigent smälter hon alla underlydande viljor in i sin egen, och som människa tillvinner hon sig med sitt hjärtegodta, anspråkslösa väsen allas tillgifvenhet i lika hög grad, som hon har deras aktning för den viljekraft, hvarmed hon driver igenom det som värmt henne.

P. G. Norberg.

BREVLÅDA.

Vårt utrymme medgifver ej Brevlåd-korrespondens, men då svaret å ett bref vi erhållit af följande lydelse kanske skall intressera flere än den det närmast är afsedt för — meddelas båda in extenso:

— köping den 8 april 1904.

"Red. af HVAR 8 DAG, Göteborg.

Ofantligt intresserad som jag är af allt nytt i uppfinningsväg, skulle jag vara tacksam för något närmare detaljer om den märkliga Blackberry'ska uppfinnningen "DEN SENASTE DRÖMTYDAREN" införd i Ert senaste nummer. Om Ni ej kunna själva lämna några sådana ber jag Eder uppgifva den amerikanske uppfinnarens adress.

Med utmärkt högaktning

— — — helm Lind — — —

Göteborg den 9 april 1904.

— köping.

Med anledning af Eder ärade förfrågan måste vi endast beklaga att ej kunna lämna vare sig närmare uppgifter om "drömtydaren" eller prof. Blackberry's adress. Det är dock sannolikt att vi senare få veta den när han nästa gång låter höra af sig. Detta blir — om inte förr — åtminstone "NÄSTA APRIL!" Då skola vi ha Er i minne.

Med utmärkt högaktning

Red. af HVAR 8 DAG."

Efter fotografi.

UTSTÄLLNINGEN I JÖNKÖPING AF TENNSAKER, TILLHÖRIGA GROSSH. FR. LÖWENADLER I LONDON, till förmån för Norra Smålands Fornminnesförening.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Sjöforsparre, Sthlm.—Gbg.

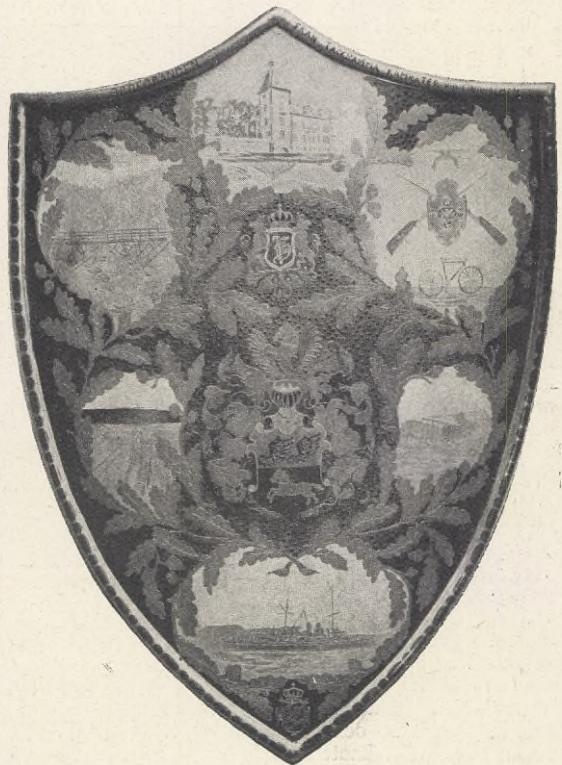
En storartad tennutställning till förmån för den lifskraftiga Norra Smålands Fornminnesförening har i dessa dagar varit anordnad på Stora hotellet i Jönköping. Den bestod af en del tennsaker tillhöriga grosshandlaren Fr. Löwenadler, vår bekante, i London bosatte, svenske tändsticksindustriidkare, och ur dennes tennsamling, säkerligen den största i någon privatmans ägo och uppgående till ett 1000-tal nummer.

Den på 15—1600-talet florerande tennindustrien är ju numera så godt som utdöd i vårt land, glaset och porslinet har utträngt tennet. De flesta af de utställda dyrbara och delikata föremålen härstamma från 1700-talet, en del från 16- och några från 1800-talet. I allmänhet bibehöllo tennföremålen under långa tider samma former på grund af att de stenformar i hvilka de gjötos voro för dyrbara, att variera allt för mycket. Därför kunde tennsakerna icke så lätt som porslinet följa utvecklingen af stilarterna, och långt in i 1800-talet finner man sålunda ännu rococo-typen.

Utställningen har att uppvisa föremål af alla slag från de enklaste hushållsutensilier till de praktfullaste prydnadsföremål. Bland de senare må nämnas Jönköpings pistolmakares medaljprydda "välkomma", en synnerligen värdefull pjäs. Alla tennsaker voro af svenskt fabrikat.

SVENSK STÅLETSNINGSKONST.

Med anledning af att bruksägaren Wilhelm Tham å Huskvarna varit ordförande inom styrelsen för Lindholmens Mek. Verkstads Aktiebolag under tio år, har styrelsens öfriga medlemmar överlämnat en vacker, af den kände och konstförfarne ståletsaren *Bernhard Beskow* komponerad och utförd sköld. Skölden visar Thamska vapnet, Huskvarna fabriksmärke m. m., vyer fr. Huskvarna o. Lindholmen, pansarbåten Åran samt är omgifven af gurlander i guld å djupetsad oxid. botten.

Efter fotografi.

ETSAD STÅLSKÖLD af BERNH. BESKOW.
Skänkt till bruksägaren Wilhelm Tham.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

Den 7 april hyllades direktören för Skogsinstitutet i Stockholm *Conrad Gottfrid Georg Holmerz*, i det att ett af herr Jungstedt måladt porträtt af den om en tid afgående chefen då aftäcktes. Högtidstalet hölls af generaldir. och chefen för domänstyrelsen greve Wachtmeister, som meddelade, att ett stort antal medlemmar af skogsstaten velat hugfästa minnet af H:s lifsgärning genom att låta måla och till institutet skänka porträttet af honom. Greve W. berörde vidare i sitt tal den glädjande omständigheten, att nu mera allt flere unge män ägna sig åt skogsmannayrket, sedan ett lifligt intresse för skogens skötsel och vård uppblomstrat bland allmänheten, så att Skogsinstitutet icke ens kunde mottaga alla, som ville bli elever där. Slutligen skildrade talaren den del, som H. haft i de gångna årens utvecklingsarbete. Icke blott i Sverige, utan äfven i Norge och Finland hade H. många tillgifna f. d. lärjungar, som vid det svenska skogsinstitutet funnit den högre forstmännabildning, de önskat erhålla.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klisché: Bengt Sjöfverparre.

C. G. G. HOLMERZ.

Dir. H. är född den 1 juli 1839 i Konungsunds socken i Östergötlands län och fyller sålunda i sommar 65 år. Student i Uppsala 1861, blef han följande år elev vid Skogsinstitutet, utexaminerades därifrån 1863 och blef s. å. extra öfverjägare i Östergötlands län. 1866 t. f. öfverjägare i Norrbottens län och 1867 öfverjägare därstädes, utnämndes H. 1869 till jägmästare i Kaliks revir, blef 1872 t. f. direktör och förste lektor vid Skogsinstitutet och 1872 direktör för institutet.

H. har vidare enligt förordnande 1885 och 1886 verkställt växtfysiologiska undersökningar samt publicerat åtskilliga arbeten och uppsatser. 1895 blef han redaktör af Tidskrift för skogshushållning. Han har företagit många utländska studieresor samt är ledamot af Landbruksakademien, hedersledamot af Det norske Skogsselskab, ordförande i Svenska skogvaktareförbundet, styrelsemedlem i Svenska jägarförbundet, ledamot i Entomologiska föreningen, o. s. v.

SAMFUNDET BRÖDRAFOLKENS VÄL.

BILDER FRÅN SENASTE MÖTET I STOCKHOLM.

Brödrafolkens väl, den bekanta svensk-norska föreningen, som vill verka för en verklig sammanlutning mellan de båda folken på ömse sidor om Kölen, har i förra veckan haft delegerademöte i Stockholm, hvarvid diskuterats beträffande vissa åtgärder i syfte att låta svenskar och nordmän komma i lifligare beröring och bättre förståelse af hvarandra.

De delegerade voro från Norge professor Jäger, skiftesdirektör Esmarch, generalsekreteraren Martens, redaktör Gierlöff och med. doktor Holm från Voxenkollen, samt från Sverige riksdagsmännen direktör E. Beckman och vice häradshöfding Staaff, professor Cronquist, kapten C. A. Wulff, riksdagsmannen häradshöfding G. Kronlund och folkhögskoleföreståndaren Holmberg. — Torsdagen den 7 d:s hade samsamfundets medlemmar med damer ett talrikt besökt samskväm å Runan, då musik utfördes af olika artister och många brödratal höllos.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STOKHOLM.

DELEGERADES SAMMANTRÄDE: Vi namnteckna (från vänster): Generalsekr. J. Martens, Fröken A. Rylander, Redaktionssekr. C. Gierlöff, Fru B. Bääth-Holmberg, Prof. O. Jäger, Dir. E. Beckman, v. Häradsh. E. Lagercrantz, Skiftesförvalter E. L. Esmarch, v. Häradsh. K. Staaff, Kapten C. A. Wulff.

Klisché: Bengt Sjöfverparre.

daren Holmberg. — Torsdagen den 7 d:s hade samsamfundets medlemmar med damer ett talrikt besökt samskväm å Runan, då musik utfördes af olika artister och många brödratal höllos.

VÅRT KONUNGAPAR I ABBAZIA.

Speciellt för HVAR 8 DAG tagna fotografier af Hoffotograf E. Jelussich, Abbazia.

Korrespondens till HVAR 8 DAG från Annie Wall.

Abbazia 6 mars.

Tvåne stora fester ha i dessa dagar firats uti Abbazia. Först invigdes — i förgår — för en kår krigsveteraner nya fanor, en utomordentligt stämningsfull högtidlighet, hvori äfven konung Oscar jämte erkehertiginnan Maria Josefa deltog. Å den vackra *Brunnenplatz* med sina palmer och andra exotiska växter var rest ett altare, där erkebiskopen från Triest samt ett par andra präster företogo invigningen af de vackra fanorna. Vår konung, som var iförd österrikisk uniform, fästade den första nageln i fanstången och uttalade med stark stämma: "*Für Volk und Vaterland!*" — Då konung Oscar anlände till festplatsen, spelade musiken svenska kungssången och vår flagga flög till topps vid den tribun, där de furstliga personerna hade sina platser.

Den andra festen var vid kejsar Franz Josefs ankomst till Abbazia i går. Kejsaren är ju så älskad och så populär bland sitt folk, att man naturligtvis äfven i Abbazia, där han ej varit på 10 år, gjorde sitt bästa för att fira den äldrige monarken. Kejsaren anlände till det praktfullt festprydda Abbazia, ungefär klockan half 9 i går på morgonen, och mottogs af en jublande befolkning. Erkehertiginnan Maria Josefa, en i Österrike mycket omtyckt furstinna, gaf i Villa Angiolina klockan half två déjeuner för kejsaren och vårt konungapar. Jag var vittne till, huru hjärtligt våra majestäter mottogs å villans trappa af kejsaren och erkehertiginnan. Kejsaren kysste drottning Sofia på handen och förde henne där-efter uppför trappan och in i salongen, dit dörrarna stodo öppna på vid gavel. Konung Oscar hälsade folkmassan vänligt som alltid, innan han inträdde, och hälsades tillbaka af dånande vivatorp. Vår monark är ytterst populär i Abbazia. Ständigt hör jag från alla håll uttryck af den största förtjusning. Man beklagar blott, att man så sällan har tillfälle att se drottningen. — Då kejsar Franz Joseph afreste klockan half nio på

Efter fotografi.

Klick: Romat Silfversparre.

FRÅN ABBAZIA: Festklädda skolbarn väntande Konung Oscars ankomst.

Efter fotografi.

Klick: Kom. A.-B. Brunt S' festsparre S'hm.—Gby.

FRÅN FESTLIGHETERNA I ABBAZIA: Grupp af hvitklädda unga damer.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfeersparre Sölm—Öbg.

VÅRT KONUNGAPAR I ABBAZIA: Konung Oscar (X) anländer till Brunnenplatz där krigsveteranernas nya fanor invigdes, därvid Konungen inslog första stiftet i fanstången.

kvällen, var Abbazia härligt illuminerad. Både till lands och till vatten. Det liknade en fager dröm, en juvelskimrande saga

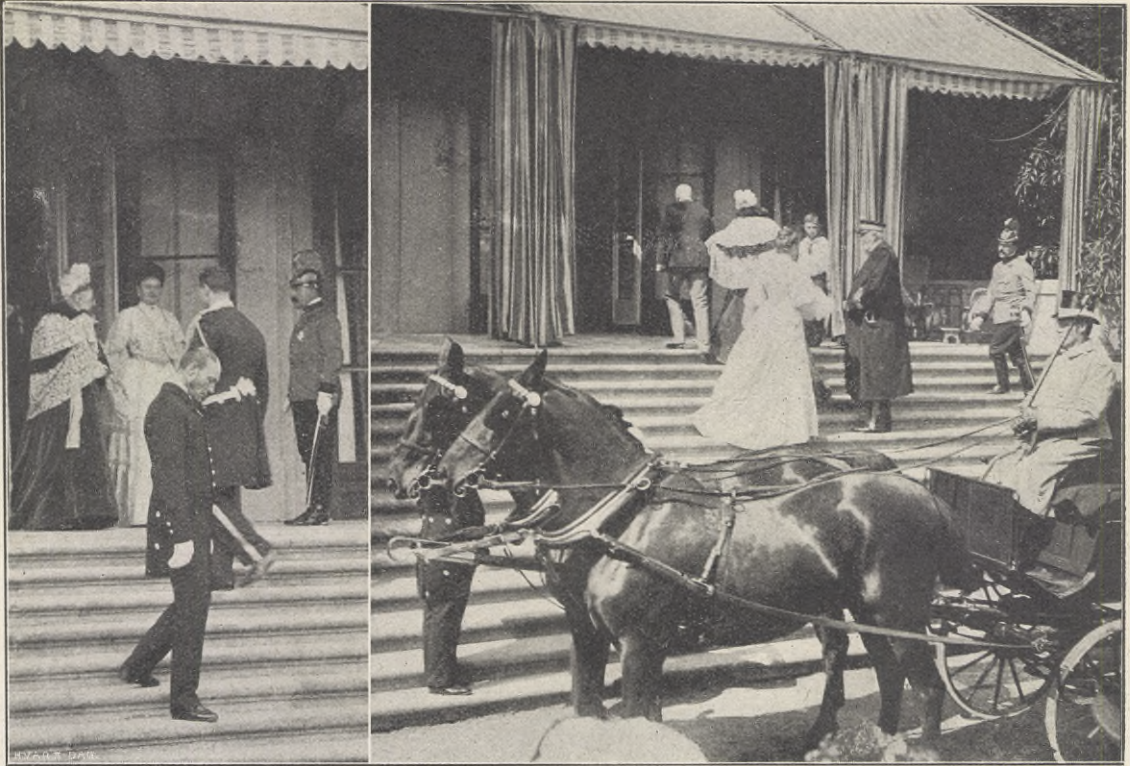
ur Tusen och en Nat. En världig avslutning på Abbazias vintersäsöng.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfeersparre Sölm—Öbg.

VÅRT KONUNGAPAR I ABBAZIA: Konung Oscar (X) iförd Österrikisk uniform inväntar Kåjsar Franz Josefs ankomst till Abbazia den 5 april.

Efter fotograf.

VÅRT KONUNGAPAR I ABBAZIA: Konung Oscar och Drottning Sofia jämte Kejsar Franz Joseph anlända till Villa Angiolina, där erkehertiginnan Maria Josefa gaf dejeuner. Främst föres Drottningen af Kejsaren. Konung Oscar och erkehertiginnan följa. A bilden till vänster visas Drottning Sofia och Erkehärtiginnan.

KV. 44: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skön—Öls

Efter fotograf.

VÅRT KONUNGAPAR I ABBAZIA: Konung Oscar (1) ledsagar Kejsar Franz Joseph (2) efter dennes besök hos vårt konungapar i Villa Jeanette.

KV. 44: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skön—Öls

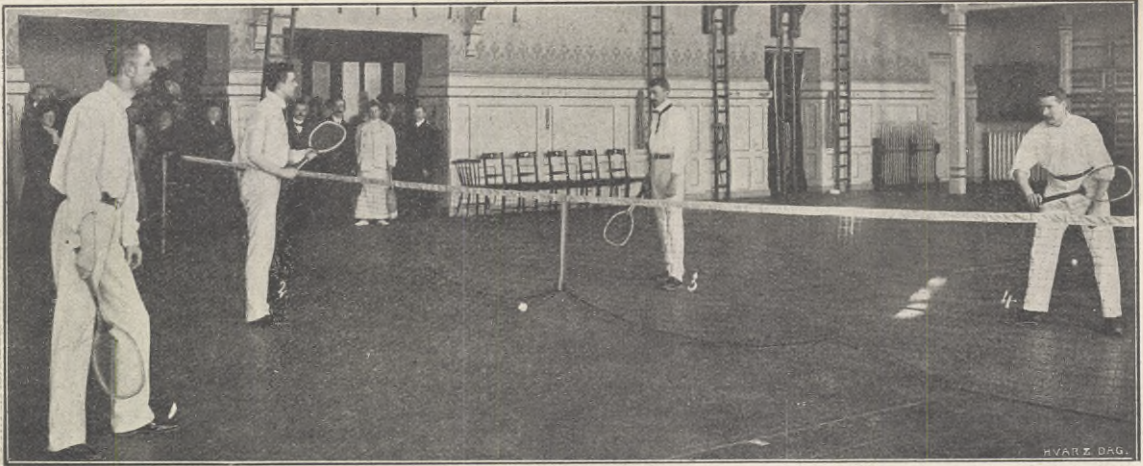

Foto. Skarpmoen, Kristiania

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm—Gbg.

Kronprinsen-Regenten anlände i slutet af Mars till Stockholm från Kristiania, där prins Gustaf Adolf fortfarande idkar universitetsstudier. På lediga stunder hade de furstliga personerna tillfällen att spela tennis mot några af Norges främste utöfvare af denna sport i hvilken emellertid speciellt Kronprins Gustaf är en utomordentligt skicklig och nära nog oöfvervinnerlig spelare. Vi återgifva en bild från ett parti där Kronprinsen (1) och Prinsen (2) spela mot Grossh. J. A. K. Helln (3) och Ing. Orre (4).

KRONPRINSESSAN VICTORIA PÅ CAPRI.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm—Gbg.

KRONPRINSESSAN VICTORIA MOTTAGER BESÖK Å CAPRI AF KEJSAR WILHELM.

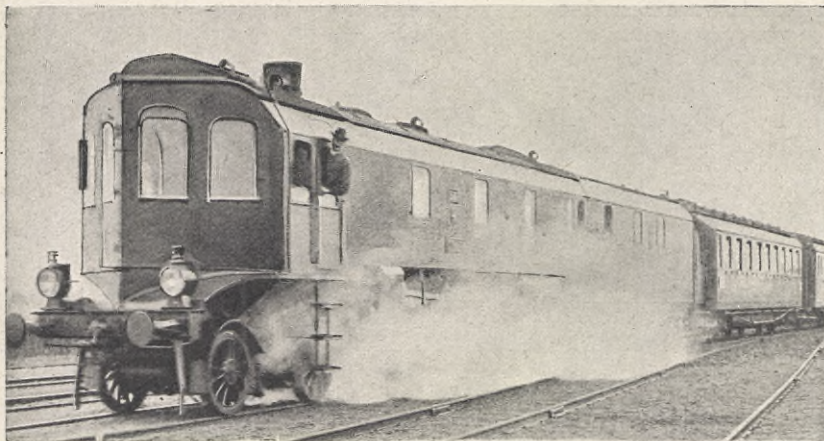
Kronprinsessan Victoria, som beklagligtvis under vintermånaderna nödgas söka mildare klimat, uppehåller sig f. n. som bekant å Capri. Då Kejsar Wilhelm nyligen under sin Medelhafstur besökte Neapel, aflade han ett besök hos vår Kronprinsessa, hans kusin, från hvilket tillfälle vi kunna visa en fotografi. Som ett litet apropos fästa vi uppmärksamheten å den mössa Käjsaren bär, resultatet af en hans egen, alldeles ny modell.

Foto. Elfeldt. Köpenhamn

Klubb i Kem. A.-B. Bengt Sjöförsparre Stålm—Öbg

Med anledning af Konungens 82:a födelsedag den 6 april har det engelska konungaparet samt prins Carl och prinsessan Ingeborg anländt till Köpenhamn. Vi återgifva en grupp tagen en af dessa dagar därå igenkännas *Prins Carl, Konung Edward* och *Kronprins Fredrik* öfverst å trappan samt några steg nedanför *Prins Harald* (med kraschan).

Efter fotografier

BROKIGT
UTOM-
LANDS-
NYTT.

I.

Å militärbanan Marienfeld—Zossen har i dagarne afprovats ett för S:t Louis-utställningen afsedt *ånglokomotiv* hvilket uppnådde en hastighet af 132 kilometer per timme. För

I. BLIXT-ÅNG-LOKOMOTIV FÖR S:T LOUIS.

jämförelse skull kan nämnas att maximalhastigheten å våra svenska järnvägar är 90 kilometer pr timme.

Vid föregående tillfällen har H. 8 D. visat illustrationer från de å samma militär-järnbana utförda hastighetsprofven med

Efter fotografier.

II. BLOMSTERKORSO FÖR BARN I NIZZA TILL FÖRMÅN FÖR I KRIGET SÅRADE.

Kliché: Kem. A.-B. Benzt Stilleparre Stilm—Öbz

elektrisk drift (se nr 2 V årg.) därvid farten uppdrifvits till mer än 200 kilometer i timmen.

N:o 3 en liten präktig jockey samt
N:o 4 Grefve d'Albert Lessau på en snigel.

II.

I Nizza försiggick häromdagen en *Blomsterkors* för barn hvilken lär varit alldeles förtjusande. Våra små bilder därifrån lämna nog en ganska god föreställning om den ofantliga blomsterprakt, som därvid utvecklades af de unga börs- och finansaristokraterna.

N:o 1 visar den lilla baronessan Ethel Ehrman i ett påskägg;

N:o 2 Prinsessorna Radziwill och Lubecky;

III.

En af samtidens mest beryktade kvinnor, *Louise Michel*, den mot de maktägande och för de svaga i samhället oegennyttigt kämpande kvinnan, har slutat sina dagar. Hänförd till en ytterlighet som ej kände någon gräns, uppeggade hon till våldsdåd, hvilka förde henne bakom fängelsemurar. Alla måste dock erkänna hur varmt hennes hjärta klappat för de fattiga och förtryckta.

EN KONSERTTURNÉ I HÖGSTA NORDEN.

En pikant vinterbild från högsta norden — en talande kontrast mot den samtidigt timade korson i Nizza, hvarifrån vi här visa bilder — kan H. 8 D. visa. En ung sångerska fröken Selma Wall (X) företog nyligen en konsertturné till en mängd nordliga platser ända upp till Malmberget och Kiruunaa, hvarvid den unga damen, som genomgått konservatoriet i Stockholm, hade mycken framgång. Att konstens utöfvare och utöfvareinnor, när de vilja trotsa dessa nordliga breddgrader, måste vara väl påpälsade framgår med all tydlighet af den trefliga i Malmberget tagna bilden.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfverparra

EN KONSERTTURNÉ I HÖGSTA NORDEN.

Efter fotograf.

III. LOUISE MICHEL. †

GÄSTSPEL Å K. TEATERN.

En af Tysklands mest bekante Wagnersångare, hr *Teodor Bertram*, har nyligen uppträdt på K. teatern i Stockholm. B. är född 1869 i Stuttgart och sålunda ännu en ung man. Han har varit engagerad i Hamburg, München och Wien och tillhör nu Berlins k. teater. Ett tyskt facklexikon säger om honom:

Bertram hör till de mest glädjande företeelserna på nutidens operascener. En stor, kraftig och välljudande stämma med sällsynt likformighet i tonbildningen, en stämma som utan ansträngning rör sig i de mest olika lägen och kommer till rätta med teknikens fordringar, en ståtlig ungdomlig gestalt och en genomtänkt, men alltigenom naturlig scenisk framställning — dessa äro de företräden, som förklara sångarens framgångar i alla hans olika rollfack.

I Stockholm tyckes hr B. emellertid knappast ha slagit riktigt an. Möjligt är, att man gjorde för mycken reklam för honom, så att förväntningarna spändes alltför högt.

HVAR 8 DAG.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparra.

OPERASÅNGAREN BERTRAM,
som Hans Sachs å K. teatern i Stockholm.

DEN FAGRASTE BLOMMA.

För HVAR 8 DAG af Th. Randal.

Därute låg solen darrande het öfver torgets gråa asfaltering och alléernas tunga trädkronor — nere vid kanalen — voro hvita af damm.

Inne i den stora atelieren var det kyligt och stilla. Robert Alving satt nedsjunken i en stor länstol med ansiktet gömdt i händerna. Framför honom stod ett staffli med en gapande tom ram på och rundt omkring på golfvet lågo penslar och paletter kringströdda. Plötsligt reste han sig och stötte till staffliet så det föll omkull.

— Tusan också! muhlade han, halft förtviflad, halft arg. — Inga idéer, intet arbete — inga pänningar — skönt lif — konstnärslif! Ha-ha-ha!

Han gick bort till ett hörnskåp och framtog ur detta en flaska rehniskt vin och ett glas.

Han fyllde det och lyfte det högt öfver sitt hufvud. — Din skål — du store Robert Alving — konstnären af Guds nåde — ditt namn skall lysa med strålgång öfver Europa och göra Sverige känt och aktadt! Skål!

I ett enda tag tömde han glaset och kastade det sedan med en kraft mot väggen så det gick i tusen bitar.

I detsamma öppnades den stora ateliedörren till hälften och ett fint litet kvinnoansikte tittade in.

— Ah — pardon — är detta inte monsieur Alving?

Den unge konstnären bockade sig en smula förlägen och öfverraskad.

— Jo — madame — — —

Dörren öppnades nu helt och hållet och en smärt dam svävade graciöst in i rummet.

— Mitt namn är Hélène Vernier — började hon med ett förtjusande leende — ni känner antagligen mitt namn från teateraffischerna — ja, jag kan tänka det — en god vän till mig — monsieur Gauffin bad mig uppsöka er — för att taga edra produkter i skärskådan! — och om möjligen köpa en eller annan duk. . . .

— Det är ytterst vänligt af herr Gauffin — afbröt Alving en smula högdraget — men — — —

Den lilla aktrisen betraktade med välbehag den unge konstnärens ståtliga gestalt och friska ansikte.

— Ah — jag förstår! log hon fint och melodiskt — ni tror att jag betraktar det som en gunstbevisning jag gör er — men ni ta'r fel — jag anser det som en ära att föröka mitt galleri med ett par af edra dukar, monsieur!

Robert Alving kände sig helt afväpnad under den lilla parisiskans varma blick. Han böjde sig ned och tryckte en kyss på hennes lilla fina behandskade hand.

— Och nu, monsieur! — log hon — och drog sin hand åt sig — taflorna!

— Tja! — madame — för tillfället ser här något tomt ut — men vi kunna ju se på skräpet!

Alving drog staffliet fram till ljuset och placerade taflorna en efter en därpå.

Madame Vernier betraktade dem kritiskt genom sin blixtrande stånglorgn.

— Superbt — monsieur — très joli! Charmant! Magnifique! utropade hon gång efter annan.

Den unge konstnären stod bakom hennes rygg och betraktade med välbehag den rödblonda nacken som stack fram ur ett brusande haf af chiffon och äkta plymer.

En svag doft af heliotrop steg upp från det krusiga nackburret och gjorde Alving helt yr i hufvudet.

Då han omsider var färdig med förevisandet utvalde den lilla damen tre af de största dukarne och bad Alving sända dem till hennes bostad.

— Men — madame Vernier vände sig plötsligt om och såg Alving djupt in i ögonen — det är icke nog därmed. Jag önskar beställa en helt ny tafla af er, som skall byggas öfver motivet: "Den fagraste blomma". Vill ni mottaga beställningen, monsieur?

— Hvem kan motstå eder — madame! Jag säger naturligtvis ja!

Återigen fattade han hennes lilla hand och tryckte en lång kyss på den.

Hon log. Ett sakta, triumferande skratt och drog med den lediga handen sin frasande sidendräkt fast om sig.

— Så säger jag alltså farväl och på återseende, monsieur! Jag tittar nog in till eder ibland för att se huru arbetet skrider framåt — men annars är jag att träffa hvarje dag från två till fem i min bostad Rivoligatan n:o 50!

Men en liten graciös nick försvann hon ut genom dörren, och Alving stod ensam tillbaka helt yr i hufvudet af beundran och — parfym.

Ett par dagar därefter mötte Alving monsieur Gauffin utanför ett kafé.

Han uppmanade Gauffin att följa med in och dricka ett glas vin.

Denne mottog inbjudningen och snart sutto de båda herrarne vid en förfriskande mosel och pratade om dagens "on dit".

— Det är ju sant! utropade Alving — tack skall ni ha för att ni skaffade mig en så utmärkt och charmant kund som madame Vernier!

— Ah — jag ber! Monsieur Gauffin såg nästan en smula generad ut. Ja hon är ju — bra!

— Bra — hvad skall det säga — är hon icke det mest bedårande fruntimmer man kan se?

— Jo-o — vid ljus!

— Nej — vet ni hvad — monsieur — jag såg henne midt i det flödande solljuset i min atelie och hon var bedårande säger jag er! Och hvilken generositet — hon betalade mina taflor nästan fabelaktigt högt.

— Ja — därpå tviflar jag ej — hon äger ju pänningar som gräs — och när det gäller en ny eröfring så — — —

— Hvad menar ni?

Gauffin drack en stor klunk ur sitt glas, tände därefter en cigarrett och lutade sig tillbaka i stolen.

— Käre unge man ni är ännu bra naiv! Som tidningsman och infödd parisare känner jag lifvet, människorna och speciellt kvinnorna åtskilligt bättre än ni. Jag vill gifva er ett godt råd — tag er i akt för madame Vernier — hon är farlig!

— Men jag förstår icke — — —

Nej, naturligtvis! Men ser ni, jag har själf hört till madames många eröfringar — det var jag som skref de långa begestrate artiklarne om hennes i verkligheten tämligen farliga talang och pousserade henne fram till den position hon nu intager i teatervärlden. Då jag gjort henne de tjänster hon önskade blef jag afskedad kort och godt — och det smärtade mig djupt, ty jag hade — dumt nog — förälskat mig i den kloka damen.

— Ja, men hvad nytta kunde hon väl hafva af mig?

— O, du heliga enfald! Är ni inte en ung förhoppningsfull målare — som redan haft ett par konstverk utställda på salongen!

En målares pensel gör reklam likaså väl som en journalists penna! Har hon icke beställt sitt porträtt hos er?

— Nej, hon har endast uppgifvit mig ett motiv!

— Hur lyder det?

— "Den fagraste blomma."

— Bravo, bravissimo! Det är ypperligt!

Herr Gauffin log så han hoppade på stolen.

— Säg mig, unge man, hur har ni tänkt att realisera detta ämne?

Åh, jag vet icke riktigt ännu — men jag tycker att madames eget pikanta ansikte verkar som en fin sällsynt blomma!

— Ja — där ser ni själf. Förstår ni icke hvilken triumf det skulle vara för henne, då publiken framför hennes porträtt på salongen slår upp i katalogen och läser "Den fagraste blomma". Madame Vernier är icke längre ung — hennes bleknade skönhet tränger till en basunstöt — och ni, monsieur Alving, är redskapet.

Gauffin hade rest sig upp och stötte nu sitt glas mot Alvings.

— Skål, monsieur, och tack för godt sällskap! Jag är glad öfver att jag fick anledning till att varna eder — nu hoppas jag att ni icke gör dumheter!

Sedan de båda herrarne tömt sina glas skildes de åt — och Alving vandrade tankfullt hemåt längs den doftande boulevarden.

Nästa dag infann sig madame Vernier — iförd en rosa chiffonröbe — i Alvings atelier. Hon såg förtrollande ut och var älskvärdheten personifierad.

Hon tog en cigarrett ur Alvings etui, som låg på bordet, och placerade sig kokett på armen af en länstol.

— Nå, monsieur Alving, hur vill ni nu begagna mitt motiv?

— Jag har ju min fria vilja och kan bruka det som jag vill? sporde Alving.

— Naturellement, monsieur.

— Godt! Nu vill jag först och främst bedja eder sitta för mig en stund, madame!

Alving såg huru den lilla damens ögon blickade af triumf.

— Hvem — jag? sporde hon med låtsad förvåning.

— Ja, ni madame!

Efter en half timmas förlopp var konturerna af madames lilla sirliga hufvud och figur tecknade på den hvita duken.

Det blef nu öfverenskommet mellan Alving och hans vackra modell — att hon skulle offra honom en half timma hvarje dag.

Madame formligen glödde af triumf — Alving var älskvärd men en smula reserverad i sitt uppträdande.

Då hon var försvunnen, öppnade Alving ett af de höga fönstren för att låta den tunga parfymdoften strömma ut.

Utanför dansade de sista gyllene solstrålarne öfver gatan — och kvällsvinden drog sval och mild genom trädtopparne.

Alving stödde hufvudet mot fönsterposten och drog djupt efter andan.

— Tusan till trollkraft det låg öfver den lilla kvinnan — men på salongen skulle hon icke komma med hans goda vilja! Men, Gauffin hade rätt, farlig var hon — smidig och graciosa som en kattunge.

Nå, tillsvidare hade hon icke gjort honom annat än godt — honorerat hans taflore kungligt — och gifvit honom en idé — ja, se det var nu denna idé . . .

Han vände sig från fönstret, men blef plötsligt stående som fastnaglad.

Solens strålar föllo snedt in i atelieren — och göt sitt gyllene sken öfver en smärt, men kraftig flickgestalt, hvilken med famnen full af blommor stod lutad mot det stora hörnskapet. Det gyllene håret låg i en tung fläta öfver den klara pannan och ögonen logo i kapp med munnen.

Då Alving vände sig om skulle hon just till att säga något — men han sträckte handen ut mot henne och bad henne tiga och stå stilla.

I flygande fläng hämtade han fram pännor, kriter och staffliet och under den djupaste tystnad aftecknade han den täcka uppenbarelsen borta vid skåpet.

Då han var färdig kastade han pännorna utåt golvet och sprang bort och omfamnade flickan och alla hennes blommor.

— Claire — kära lilla Claire — jublade han — du kom som skickad från himlen!

Claire — hjälphustruns lilla dotter — som höll hans atelier i ordning — stirrade på honom med stora ögon.

— Men monsieur Alving då — alla mina blommor! sade hon med en bedröfvad blick på alla de kringströdda, afbrutna rosorna.

— Gör ingenting till saken — du är själf den fagraste blomma, lilla Claire! Nu skall du målas — vill du det?

— Ja — men då måste jag först gå hem och byta kjol, den här

— På inga villkor — afbröt Allving — just sådan som du står där i din rutiga bomullskjol, naturligt och söt — just sådan skall du målas!

Nu började en brådslande tid för den unge konstnären.

Hvarje förmiddag satt den förförande madame Vernier för honom.

Hon rökade cigarretter, knaprade bonbons — log och pratade — allt under det hon följde målarens pensel med ifriga blickar.

Den lilla madame såg en smula "passée" ut — utan flor och i flödande solljus — Gauffin hade rätt — hennes skönhet trängde till en basunstöt, men han, Alving, tänkte icke att blåsa fanfarer.

Om eftermiddagen kom den lilla Claire i sin tarfliga, halvkorta bomullskjol med sitt friska leende och en doft af oskuld och renhet kring sig och blef uppställd borta vid skåpet med famnen full af skogsblommor.

Hon stod så stilla som en liten råtta — tills hon var färdig att digna af trötthet — men då tog Alving båda hennes händer och drog henne glädjestrålade bort till staffliet.

För hvarje dag framträdde hennes bild tydligare och tydligare — och hon förvånades själf öfver huru vacker hon var.

Frampå vårsidan, då båda porträtten voro färdiga, infann sig madame Vernier i Alvings atelier en förmiddag.

— Nå — monsieur, sade hon muntert, nu kan jag väl sända bud efter min tafla: "Den fagraste blomman"?

— Icke ännu, madame — genmälte Alving — jag har nämligen tagit mig friheten att sända den upp till "salongen".

Madame Vernier rodnade under pudret.

— Men monsieur då

— Ja — vi målare äro ju en smula äregiriga, madame — vi längta efter ett erkännande ord af den stora publiken — madame tillgifver nog.

Madame tillgaf gärna.

På den stora öppningsdagen infann sig den lilla skådespelerskan i grand toilette.

Det frasade, gnistrade och strålade kring hennes sirliga parfymerade person och den stora rosafärgade hatten satt käckt och utmanande på det rödblonda håret.

Likgiltigt lät hon blicken glida förbi de många stora och små taflore som betäckte väggarne — hennes fingrar letade nervöst mellan katalogens många nummer — och äntligen, nummer 57 "Den fagraste blomman", Robert Alving.

Inne i en af de största salarne var trängseln stor. Madame blef nyfiken. Stånglorgnetten kom fram. Det gick som en stöt genom hela hennes sirliga gestalt. Ögat gick nervöst från taflans — till katalogens nummer och värligen — det var nummer 57 "Den fagraste blomman". En liten, mjuk flickgestalt — blond som en Lorley — i en fattig bomullskjol, med famnen full af banala skogsblommor.

— Usling — förrädare! prässade det sig fram mellan madames bleka läppar och folk vände sig förvånade om och sågo in i ett af vrede förvridet ansikte — som långt ifrån liknade det leende lilla primadonnaansikte som de voro vanda att se.

Utan att vända sig om störtade hon ut ur salen — uppsökte sin vagn och åkte hem.

Samma kväll mottog Alving följande biljett från den firda damen.

Herr Robert Alving! Beklagar att icke kunna köpa Eder tafla "Den fagraste blomman" — då utförandet af motivet icke tilltalar mig.

Hélène Vernier.

Samma kväll gjorde Alving ett stort kalas för lilla Claire och hennes mor — i sin atelier.

"Den fagraste blomman" hade gjort succés och genast blifvit köpt af en af Paris mæcenater — och vid desserten öfverräckte Alving sin lilla modell en tredjedel af det belopp han erhållit för taflan.

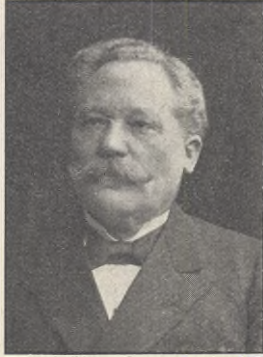
Just som de tre lyckliga människorna skulle resa sig från bordet, tittade Gauffin in genom dörren.

— Gratulerar! ropade han muntert och tryckte Alvings hand med värme — först på grund af er taflans stora succés — men mäst dock för att ni så grundligt afbasade den lilla Vernier!

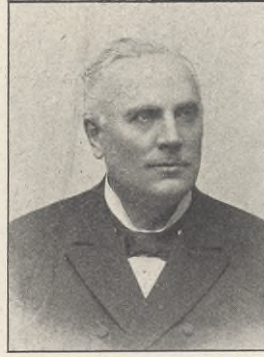
O. E. LYBECK.

Sedan ryska reg. lämnat tillst. för 2 sjöofficerare fr. Sverige-Norge att följa ryska flottans operationer und. kriget, har svenska reg. här till utsett kapt. vid k. flott. O. E. Lybeck. L. är väl bekant med ryska språket som han stud. såväl hemma som i Moskva, där han vistats en längre tid.

P. J. BÄCKMAN.

Till verkst. direktör i Svenska Ifförsäkringsaktiebolaget efter hr P. J. Bäckman, som på grund af sjuklighet tog afsked, har bolagets styrelse kallat förre missionsföreståndaren dr. Erik Jakob Ekman. Den afgående dr. Per Johan Bäckman, som plötsigen afled d. 12 april, var född 1850, afade 74 folkskollärarexamen och tjänstgjorde 74-78 som folkskollärare. Han grundade skolan "Kristinehamns praktiska skola för män och kvinnor ur alla samhällsklasser", som han förestod 78-89, och hvilken skola utvecklades till en stor läroanstalt. 92 anställdes B. i Svenska Lif, där han ett par månader senare blef verkst. direktör.

E. J. EKMAN.

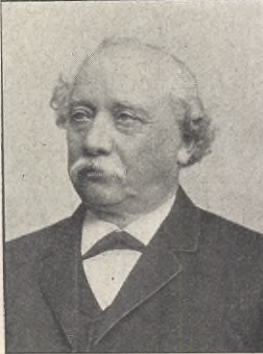
CH. A. EKEBORGH.

Kontraktsposten och kyrkoh. i Ö. Eneby församl. Christian August Ekeborgh, fyllde den 25 mars 80 år. E. prästvigdes 47, var folkskol. i Kisa 56, blef 2dre stadskommisster i Norrköpings St Olai 59 och 1ste d. 61, kyrkoh. i Ö. Eneby 69 och kontraktsp. 82. Under åren 85-90 led. af rtksdagens 2dra kammare.

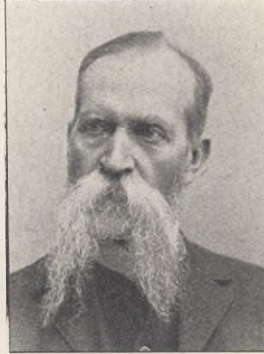
C. G. NOREEN.

F. d. jägmästaren Carl Gustaf Noreen i Halmstad fyllde den 23 mars 80 år.

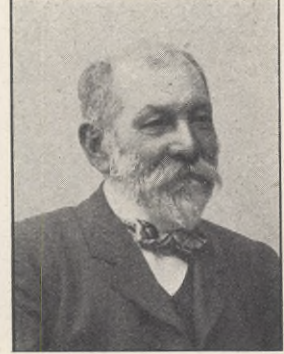
F. J. F. WESTERDAHL.

75 år fyllde den 4 april apotekaren F. J. F. Westerdaahl i Uppsala. Född i Lund kom W. 47 som elev på apotek och har sedan 66 innehaft apoteket Kronan i Uppsala.

T. O. B. N. KROK.

70 år fyllde den 30 mars f. läroverksadjunkten T. O. B. N. Krok. Stud. 52, kollega vid Maria 5-klass. lärov. i Stockholm 63, adj. vid Södermalms h. allm. lärov. d. 79-99. K. har tillsammans med rektor S. Almqvist utgivit den vid Sveriges flesta läroverk använda "Svensk flora för skolan".

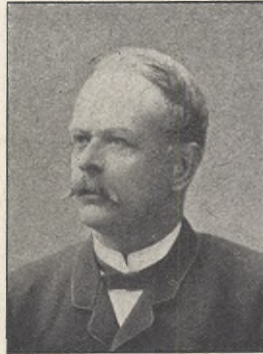
H. Y. F. EJSERMAN.

Den 1 april fyllde sjökaptan Hugo Y. F. Ejserman i Göteborg 70 år. E. afade sjökaptensexamen vid 20 års ålder och har seglat under 50 år.

J. O. von FRIESEN.

70 år f. den 7 apr. konungs bibliotekarie dr. J. O. v. Friesen. Född i Hökhufvud, blef F. student i Uppsala 54, fil. kand 59 och fil. dr 60. Åren 1860-99 tjänstgjorde han som adj. vid Nya elem.-skol. i Sthlm, där han var huvudlärare i zool. o. bot., var 1876-84 lär. för artfurstarne o. är sedan 81 konungs bibliotekarie.

V. E. LILIENBERG.

76 år fyllde den 7 april chefen för Sthlms stads hamn- och brobyggnader Victor Edvard Lilienberg. Student 53, löjtn. vid väg- o. vattenbyggn.-k. 64, avanc. L. till major 97. Ing. v. stat. järnv.-bygn 57-72, o. v. ensk. järnv. 72-75, utn. till chef för Sthlms stads hamn- o. brobyggn. 75, hvilken befattning L. fort. innehar.

E. WISTRAND.

Öfverinspekt. vid tullbevakningen i Göteborg Edw. Wistrand fyllde den 7 april 55 år. W. har bl. a. under 5 år varit ordförande i Östersunds frimurareförening och lika lång tid ordförande i Söderhamns frimurareförening.

M. LINDER.

Den 2 april fyllde direktören för Oscarshamns Tryckeri A.-B., Mauritz Linder, 50 år. L. är en af stadens mest framstående män, hvilken verksamt deltagit i såväl stadens kommunala lif som i allmänna och enskilda företag.

PORTRÄTTGALLERI

M. G. H. STIERNGRANAT.

Kammarjunkaren Malte Gustaf Henrik Stierngranat å Sigridsborg vid Finnaryd fyllde den 6 april 60 år. S., som under åren 81—85 var nämndeman i Norra Vedums härad, har innehaft en hel del kommunala befattningar i Linderås och Lommaryds socknar.

FREDRIK HOLMGREN.

60 år fyllde den 10 april grosshandlaren Fredrik Holmgren i Köping.

P. A. DE LA GARDIE.

60 år fyllde den 4 april kammarherren Pontus Axel de la Gardie i i Malmö. Student 62, underlöjtn. vid Husarregementet Kung Carl XV 64. Transporterad till Skånska Husarregementet s. å., löjtn. 73, ryttmästare 84, beviljades afsked 94. Kammarherre sedan 86.

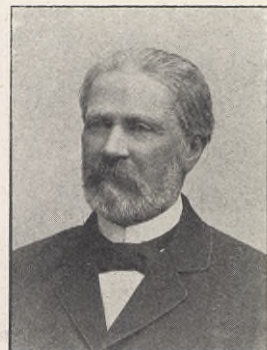
G. O. LAGERSTRÖM.

60 år fyllde den 5 april kyrkoh. i Hedvig Eleonora församl. i Stockholm dr G. O. Lagerström. Född i Bankeryd, blef L. 69 fil. dr., 70 adjunkt vid Karolinska lärov. i Örebro, 71 kollega vid Ladugårdslands läroverk, 80 kommun. i Hedvig Eleonora (Östermalms) församl. och 86 kyrkherde dårsammanstädes.

I. L. af STRÖM. †

Den 9 april afled i Sthlm förste höfjägsmäst. l. d. intend. öfver Djurgården Israel Ludvig af Ström, f. 21. Utex. 45 från Skogssin., blef S. jägm. i höfjägerstaten och bitr. intend. å Djurgården. 50 intendent, 80 t. f. chef för Djurg.-styr., 98 afsked från chefskapet. 58 höfjäg. och 86 frste höfjägsmästare.

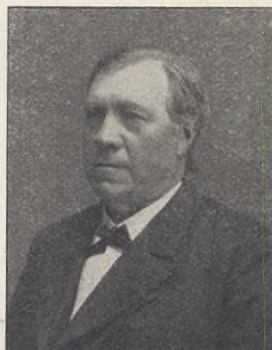
K. T. G. KEYSER. †

Den 2 april afled i Stockholm kom. kapt. i flottans reserv, Klas Teodor Gustaf Keyser, 80 år gammal. K., som 51 blef löjtn. vid Sven art.-reg., öfvergick sedan till Skärgårdsartill. där han 66 blef öfverstelöjtn., s. å. tygmästare vid flottans station i Sthlm, 73 kom.-kapt. och 75 öfverflytt. till flottans perm. reservutsk.

O. LARSSON †

Direktören för Sundsvalls ensk. banks afd.-kontor i Östersund Olof Larsson, afled därstädes d. 6 april vid närmare 80 års ålder. Åren 62—66 var han ledamot af bondest. o. år 87 blef han led. i styr. och värkställe dir. för nämnda atd.-kontor, hvilken sistnämnda befattning han innehade till sin död.

C. O. W. SAHLIN. †

F. häradsskrifvaren Carl Otto Wilhelm Sahlén afled den 2 april, 76 år gammal. S., inom sin ort, mycket anlitad för kommunala värf, var en af de första anordnare af landsstatsmötena, de senare åren ordförande vid desamma.

D. ELMQVIST. †

En af Lunds mera bemärkte borgare, fabrikören Daniel Elmqvist afled därstädes den 2 april, 68 år gammal. E. innehade åtskilliga förtroendeuppdrag i kommunen och dess institutioner. Intresserad trimurare.

V. PETTERSSON. †

Den 26 mars afled i Stockholm bryggeriöfverintendenten Vilhelm Pettersson, 66 år gammal. P. var för många år sedan deläg. i Nürnbergs bryggeri, där han äfven sedermera var disponent. För en tid sedan anlade P. jämte annan person svagdricksbryggeriet Birger Jari, där han vid sin död var delägare.

S. E. B. HÖGMAN. †

Kollegan och tillförordnade rektor vid allm. läroverket i Alingsås, fil. dr Samuel Emanuel Benedictus Högman afled den 29 mars, född 41. H. var ledamot af stadsfullm. sedan denna institutions inrättande i Alingsås, ordförande i flickskolestyrelsen, skolråds- och kyrkorådsledamot m. m.

C. HJ. A. VON ESSEN. †

Hufvudmannen för adl. ätten von Essen af Zellis, majoren vid kongl. Norrb. reg. Carl Hjalmar Alexander von Essen afled d. 28 mars. Född 55 blef v. E. underlöjtn. 77, löjtnant 81, kapten 95, major 02. Skeppsmätare i Luleå 83, justerare sedan 1889 Stadsfullm., revisor i banker i Luleå samt brandchef därst. under flere år.

STEN STURE D. Ä.'S MINNE I MARIEFRED.

Till minne af Sten Sture d. ä. som skref sig herre till Gripsholm och som grundade ett Kartusianerkloster på den plats där Mariefreds stad nu ligger kommer inom kort att resas en väldig bautasten å den gamla klostergrunden söder om Mariefreds kyrka. Den kolossala stenen har i dagarne med stora ansträngningar förts en half mil å svåra vägar till sin blifvande plats. Bilden visar en rastestund under den för både djur — 10 par oxar — och arbetarne tröttsamma transporten. Kyrkoherden i Mariefred, Hoïpredikanten Anton Flentzberg (X) är ordf. i kommittén för världens resande.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gbg

DEN STORA STENEN TRANSPORTERAS TILL PLATSEN.

SKEPPSBROTTET I HELSINGBORGS HAMN.

Foto. Hagnisult, Helsingborg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gbg

SKONERTEN »FRAMÅT» SOM VRAK I HELSINGBORGS HAMN.

Häromnatten strandade vid södra ändan af vågbrytaren i Helsingborgs hamn i Viken hemmahörande skonerten "Framåt". Ombord voro tre man som man lyckades att rädda från vraket. Fartyget hade under en svår storm sökt Helsingborg som nödhamn men led därvid fullständigt haveri.